

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2455/2024
03.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Јовановић, адвокат из ..., против туженог Саобраћајног предузећа „Ласта“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1301/24 од 03.04.2024. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1301/24 од 03.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1301/24 од 03.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3595/2022 од 28.11.2023. године, којом је поништено решење број .. од 28.09.2018. године о отказу уговора о раду донето од стране туженог и тужени је обавезан да тужиљу врати на рад, као и да јој накнади парничне трошкове од 433.125,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законом дозвољених разлога.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Наводе ревизије да битне чињенице нису правилно утврђене Врховни суд није разматрао, пошто се у конкретном случају када је другостепени суд

потврдио првостепену пресуду на основу члана 407. ЗПП, пресуда не може побијати због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља, која има трећи степен стручне спреме, била је запослена код туженог на радном месту Спорним решењем од 28.09.2018. године тужени је тужиљи отказао уговор о раду као технолошком вишку, из разлога што је Надзорни одбор туженог одобрио гашење организационог дела угоститељства у коме је тужиља радила и закључивање уговора о закупу пословног простора са „Air Serbia Catering“ д.о.о. Београд, па је престала потреба за радом свих запослених у том сектору. У периоду од три месеца након што је тужиљи престао радни однос тужени је запослио више нових лица на радном месту кондуктера, за које радно место тужиља има одговарајућу спрему, а тужиљи као технолошком вишку није дата предност приликом овог запошљавања. Тужени пре доношења побијаног решења није донео нови Правилник о систематизацији послова, није доказао да је Правилник о систематизацији послова којим је угашена радна јединица угоститељства, из које је отпуштено свих 44 запослених по основу технолошког вишка, истакнут на огласној табли, а изостао је и предлог синдикату да у року од 8 дана достави мишљење и предузме координиране мере за запошљавање запослених.

Имајући у виду наведено утврђено чињенично стање нижестепени судови, с позивом на одредбе чланова 179. став 5. тачка 1, 153, 154, 158. и 182. Закона о раду налазе да је тужени злоупотребио отказни разлог, јер је своју потребу за радном снагом могао да реши премештањем тужиље на други посао за који има стручну спрему, а не да је отпусти као технолошки вишак. Жалбене наводе туженог да није био у обавези да донесе Програм решавања вишка запослених другостепени суд је оценио као ирелевантне, налазећи да је решење незаконито због наведене злоупотребе отказног разлога, па питање законитости спроведене процедуре не може довести до другачије одлуке суда.

По становишту Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су постављени тужбени захтев усвојили.

Наводе поновљене у ревизији, везане за обавезу доношења Програма решавања вишка запослених у смислу одредби чланова 153. – 157. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 113/17) уколико код послодавца услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла, као и разлоге због којих послодавац може по одредби члана 179. став 5. тачка 1. тог Закона да откаже уговор о раду запосленом, Врховни суд налази без значаја за одлуку, пошто су нижестепени судови правилно закључили да је спорни отказ последица злоупотребе неведеног законског разлога.

Наиме, разјашњено је да је тужени организациони део угоститељства у коме је било 44 запослених угасио и ове послове поверио закупцу, коме је издао свој пословни простор. Ово је разлог што су сви запослени из организационог дела угоститељства проглашени технолошким вишком. Са друге стране, тужени је запослио већи број лица у периоду од три месеца од отказа уговора о раду на радним местима за које је тужиља имала адекватну стручну спрему. Право да организује процес рада у сврху обављања регистроване делатности представља аутономно право послодавца, али ово право није неограничено, већ подлеже општим начелима понашања у правном промету. Имајући у виду утврђене радње туженог, број лица која су оглашена Као

технолошки вишак, као и пријем у радни однос нових лица без коришћења могућности премештања запослених који за обављање послова имају потребну стручну спрему, Врховни суд прихвата закључак нижестепених судова да је извршена злоупотреба отказног разлога и да је због тога спорно решење незаконито.

Туженом је у складу са одредбом члана 191. став 1. Закона о раду наложено да тужиљу врати на рад.

Одлука у изреци донета је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**